

PROKURATUUR

Liisa-Ly Pakosta
Justiits- ja Digiministeerium
info@justdigi.ee

Teie: 05.05.2025 nr 8-1/3991-1

Meie: 30.05.2025nr RP-1-6/25/5369

Arvamus karistusseadustiku muutmise seaduse eelnõu väljatöötamiskavatsusele

Lugupeetud justiits- ja digiminister

Prokuratuur tänab võimaluse eest anda arvamus karistusseadustiku muutmise seaduse eelnõu väljatöötamise kavatsusele, millega on tähelepanu alla võetud vägivallakuritegudega seonduvad probleemkohad.

Prokuratuur tervitab väljatöötamiskavatsuse eesmärki koguda tagasisidet ettepanekutele, mis suurendavad ühiskonna kui terviku ja iseäranis suuremat kaitset vajavate liikmete turvatunnet riigi paremini korraldatud tegevusega vägivallakuritegude ärahoidmisel ja sellega seonduvalt ka õiglasemate karistumäärade kehtestamisel.

Esiteks ootate tagasisidet küsimusele, kas sätestada KarS §-s 120 täiendavalt kehalise väärkohtlemisega ähvardamine. Prokuratuur ei poolda ähvardamise kuriteokoosseisu laiendamist väljapakutud kujul. Ohukohana tuleb märkida, et VTK-s kirjeldatud muudatuste korral tekib situatsioon, kus igasugune sõnakõlks täidaks juba karistusseadustiku koosseisu. Kavandatava muudatuse puhul võidakse karistusõigusega hakata ebaproportsionaalselt reageerima igale vihasele väljaütlemisele. Ülekriminaliseerimine pole mõistlik, konkreetset olukorda tuleks lahendada läbi tõhusama sotsiaalsüsteemi, mitte kriminaalmenetluse abil. Lisaks pöörab prokuratuur tähelepanu asjaolule, et KarS §-s 120 sätestatud koosseisu laiendades suureneks märkimisväärselt prokuratuuri töökoormus, sest tõuseks kuriteoadete, sh mittealustamiste ja nende peale esitatavate kaebuste hulk. Kui suureneb politsei tööhulk, siis täpselt samamoodi suureneb ka prokuratuuri ja kohtu tööhulk. Prokuratuuri ressursi planeerimisel tuleb sellega arvestada. Pigem võiks prokuratuuri hinnangul kaaluda vägistamisega või kompromiteeriva materjali (seksivideod, -pildid) avaldamisega ähvardamise kriminaliseerimist, sest sellised juhtumid on üha sagenemas.

Teiseks küsite arvamust, kas tõsta KarS § 121 lõike 1 sanktsioonimäära kuni kolme aastani. Prokuratuur ei ole vastu, et KarS § 121 lg 1 sanktsiooni piiri tõstetakse kolmele aastale. Siinkohal teeb prokuratuur ettepaneku kaaluda ka KarS § 157 sanktsiooni määra tõstmist kolmele aastale. Seda seetõttu, et KarS § 157³ koosseisu tunnuseks on muuhulgas, et teo eesmärk või tagajärg on teise isiku hirmutamine, alandamine või muul viisil oluliselt häirimine. See tunnus on väga lähedalt piiritletud ähvardamisega vaimse vägivalla kontekstis. VTK lk 3 viimases lõigus on märgitud: „Küsitavaks muutub aga olukord siis, kui ähvardatakse mitte konkreetset vigastamisega, vaid lubatakse lihtsalt „peksa anda“ või „haiget teha“. Sellises olukorras võib kannatanul küll olla hirm oma elu, tervise ja heaolu pärast ning see hirm võib ka olla mitte vähem intensiivne ja paralüseeriv kui konkreetse ähvarduse tagajärjel oleks

RIIGIPROKURATUUR

Wismari 7 / 15188 TALLINN / 694 4400 / info@prokuratuur.ee / www.prokuratuur.ee
Registrikood 70000906

tekkinud, kuid kui ei kannatanu ega ka objektiivne kõrvalseisja ei mõistaks ähvardust vigastuste tekitamisega ähvardamisena, võib vaimne vägivald kannatanu suhtes siiski karistamata jääda.¹⁴ Puudub põhjus, miks sellised iseenesest tõsiseltvõetavad ähvardused peaksid karistusõigusliku reaktsioonita jääma pelgalt seetõttu, et ähvardaja selgelt välja ei ütle, mida ta konkreetselt teha kavatseb ja kuidas sellega kannatanu tervist kahjustab.“. Ahistav jälitus on oma olemuselt vaimne vägivald ja see võib olla väga intensiivne. Samuti võib see tekitada inimesele tugeva hirmutunde. Seetõttu peaks olema ka sellise teo eest ette nähtud karistusähvardus samaväärne ähvardamise koosseisuga.

Kolmandaks uurite, kas lisada KarS § 121 lõikesse 1 selgesõnaliselt psüühiline (või vaimne) vägivald. Prokuratuur tõdeb, et psüühilise/vaimse vägivalda tõendamine on problemaatiline ja kõnealuses valdkonnas tuleb alles menetluspraktikat luua, ent kindlasti toetab prokuratuur selle selgemat väljatoomist. Samas võib prokuratuuri hinnangul piisav olla juba paragrahvi pealkirja muutmine, täpsemalt kui „kehaline väärkohtlemine“ asendada sõnadega „tervise kahjustamine“. Seda põhjusel, et sätte tekst viitab tervise kahjustamisele laiemalt, mitte ei piirdu vaid füüsilise tervise kahjustamisega.

Neljandaks palute võtta seisukoha küsimuses, kas tunnistada kehtetuks KarS § 121 lõike 2 punkt 2 ja selle asemel täiendada KarS § 58 loetelu. Prokuratuur ei pea põhjendatuks KarS § 121 lg 2 p 2 kaotamist. Karistusseadustiku muutmise seaduse eelnõu (seletuskiri RT I, 12.07.2014, 1 - jõust. 01.01.2015) kohaselt oli KarS § 121 lg 2 p 2 lisamisel selge mõte: „Eesmärk lähi- või sõltuvussuhtes toime pandud väärkohtlemise tunnuse lisamiseks (lg 2 p 2) on karmistada suhtumist ja reageerimist lähisuhtevägivalla korral. Sageli on perevägivald ka varjatud ja korduv, selle karmimalt kohtlemine on väärtuspõhine lähenemine. See on ühtlasi ka kompromiss, et ei koostata eraldi paragrahvi perevägivalla jaoks nagu rahvusvahelised soovitusel ette näevad. Lähi- või sõltuvussuhte ettenägemine eraldi tunnusena eraldi punktis võimaldab selliste juhtumite kohta ka eraldi statistikat pidada.“. Riik on läbi aastate rõhutanud, et lähisuhtevägivald on prioriteetne kuritegu, kutsunud meedia vahendusel inimesi seda märkama ja julgustanud vägivallast rääkima, tundnud ohkust LSV programmide kasvu üle ning võimaldanud väljaõppe abil politseinikel, prokuröridel ja kohtunikel valdkonnas spetsialiseeruda. Eelneva taustal tasub arvestada ka ühiskondliku reaktsiooniga, mis KarS § 121 lg 2 p 2 kaotamisega kaasneb, nimelt kuidas tunneb end tavainimene, kui anda indikatsioon, et perevägivalla koosseis kaob ära. Kui lähisuhtevägivald ei ole enam KarS § 121 lg 2 p-s 2 eraldi välja toodud, minetab ta varem või hiljem oma erisuse võrreldes teiste kuritegudega. Prokuratuur on veendunud, et nn Istanbuli konventsiooniga on paremini kooskõlas, kui lähisuhtevägivald on eraldi sätestatud. VTK-s viidatud Riigikohtu lahendis nr 1-21-4285 heitis kohus seadusandjale ette, et praeguses seadusetekstis olev termin „lähisuhe“ ei kattu Istanbuli konventsiooni terminiga, kujutades endast seadusandja omaloomingut, mida ei saa sisustada konventsiooni kaudu. Kvalifitseeritud koosseisu kaotamise asemel tuleks praeguses karistusseadustikus terminit muuta või täpsustada selliselt, et see oleks vastavuses Istanbuli konventsiooniga. Mainitud Riigikohtu lahendi valguses teeb prokuratuur ettepaneku muuta käsitletavat punkti selliselt, et see kataks ära kõik Istanbuli konventsiooniga märgitud juhtumid: „2) see on toime pandud süüdlase endise või praeguse pereliikme, süüdlasega koos elava isiku või süüdlasest muul viisil perekondlikus sõltuvuses oleva isiku suhtes või“. Samuti on üksnes selliselt võimalik efektiivselt statistikat pidada ja mõista lähisuhtevägivalla dünaamikas toimuvaid erisusi.

Viiendaks soovite teada, kas abitus seisundis isikute abita jätmise kohta tuleb luua KarS-i eraldi koosseis ning kui vastus on jah, siis millised teod peaksid sellega hõlmatud olema. Samuti uurite, kuidas oleks kõige otstarbekam seaduses sätestada alaealiste või laiemalt hoolduslaste või abitus seisundis olevate isikute korduva või süstemaatilise väärkohtlemise koosseis, millele vastava teo toimepannud isikutele kohaldataks eluaegne lastega töötamise keeld – kas pigem eraldi uue koosseisuna KarS-is või eraldi punktina KarS § 121 lg-s 2. Prokuratuur ei poolda sellekohase erikoosseisu loomist, kuivõrd karistusseadustikus eksisteerib § 171, mida on küll

enam kasutatud varahooldusnõuete rikkumise puhul, ent seaduse tekst võimaldaks selle alusel vastutusele võtta ka isikuhooldusnõuete rikkumise eest. Konkreetne paragrahv on hetkel lihtsalt alakasutatud. KarS § 171 näol on tegemist päris laia kasutusalaga sättega, kuivõrd selle puhul võib oht tervisele seisneda mh ohus vaimsele tervisele. Prokuratuur ei ole praegusel ajal teadlik ühestki hooldusaluste (sh laste) väärkohtlemise juhtumist, mis ei mahuks olemasolevate sätete alla ja vajaks erisätet. Samuti on karistust raskendava asjaoluna olemas KarS § 58 p 3, mis näeb ette süüteo toimepanemise teadvalt noorema kui kaheteistaastase, raseda, kõrges eas või abitus seisundis inimese, samuti raske psüühikahäirega inimese suhtes.

Kuuendaks küsite, kas on põhjendatud luua täiendav alus eluaegse lastega töötamise keelu rakendamiseks isikute suhtes, kes on toime pannud alaealiste või abitus seisundis isikute korduva või süstemaatilise väärkohtlemise. Prokuratuur on lisakaristusena lastega töötamise keelu kehtestamise poolt. Praegu on laste- ja haridusasutustel küllaltki keeruline kaugemale minevikule viidates keelduda inimese tööle võtmisest, kuigi ta võib endast ohtu kujutada. Lisakaristus võiks olla võimalik ka eakate väärkohtlemise puhul nendega töötamise keelu näol.

Seitsmendaks palute selgitada, kas hooletute loomaomanike suhtes tuleb ette näha lisakaristusena loomapidamise keelu kohaldamise võimalus juhtudeks, kui loomapidamisnõuete eiramisega tekitatakse oht isikutele, kahjustatakse nende tervist, vara või põhjustatakse surm, kui pikk peaks olema lisakaristuse tähtaeg, kas lisakaristuse kohaldamise õigus tuleb anda lisaks kohtule ka kohtuvälisele menetlejale. Prokuratuur leiab, et loomapidamise keelu kohaldamine lisakaristusena on hädavajalik. Hoolimatud loomaomanikud on üha süvenev probleem ja arvestades, millist kahju võib rünnak teise inimese elule ja tervisele põhjustada, on sellise lisakaristuse sätestamine proportsionaalne. Selle kohaldamise õigus tuleks anda ka kohtuvälisele menetlejale, et ennetada võimalikult varakult raskeid tagajärgi. Seejuures ei peaks lisakaristuse aluseks olema mitte üksnes kahju isikutele, vaid ka loomadele (see on oluline nn loomavabrikute vastu võitlemisel). Kui isik on näidanud üles jämedat lugupidamatust looma suhtes, ei tohiks tal lasta loomadega edasi tegutseda.

Viimaks soovib prokuratuur teha täiendavad ettepanekud, mida VTK-s ei ole välja toodud.

Kehtiv õigus ei võimalda karistusõiguslikult mõjutada isikuid, kes on ennast tahtlikult viinud seisundisse, mille tulemusena esineb teo toimepanemise ajal ajutine raske psüühikahäire, s.o võõrustusseisund alkoholist deliiriumiga (F10.4). Tartu Ringkonnakohus asus otsuse nr 1-23-3405 p-des 19-22 järgmisele seisukohale: „*Vaidlus puudub põhjendatult selle üle, et süüdistatav ei olnud teo toimepanemise ajal alkoholijoobes. Maakohus leidis, et KarS § 36 seetõttu ei kohaldu. Ringkonnakohus jagab seda seisukohta. Karistusõiguse tõlgendamine viisil, millega laiendatakse seadusega võrreldes süü tuvastamist, s.o karistamise aluseid, ei ole lubatav. KarS § 2 lg-st 4 tuleneb keeld arendada karistusseaduse regulatsiooni edasi väljapoole seaduses endas ette antud karistatavuspiire. Õiguskirjanduses on samuti leitud, et tavalisest joobest kvalitatiivselt erinevatele seisunditele (nt patoloogiline joove ja joomahullus ehk deliirium) KarS § 36 ei kohaldu (vt ka J. Sootak. Karistusõiguse üldosa õpik. Tallinn: Juura 2018, lk 380–381). Reeglina ei jää mittesüüdiva isiku poolt õigusvastase teo toimepanemine tagajärjeta. Kui isik on pannud õigusvastase teo toime süüdimatus seisundis, toimetatakse tema suhtes kriminaalmenetlust psühhiaatrilise sundravi kohaldamise menetluses. KrMS § 393 lg 1 ja 394 kohaselt tuleb sellistel puhkudel lisaks õigusvastase teo toimepanemisele kindlaks teha tema edasine ohtlikkus iseendale ja ühiskonnale ning psühhiaatrilise sundravi kohaldamise vajadus. Ekspertiisiaktiga on kindlaks tehtud, et F.K. il ei esine selliseid püsivaid psüühikahäireid ega kognitiivseid defitsiite, mis põhjustaksid temal tahtest olenematut, teda ennast või teisi isikuid ohustavat käitumist. Tal puudub meditsiiniline näidustus psühhiaatrilise ravi kohaldamiseks mistahes vormis. Kuna ravivajadust ei esine, ei ole F.K. suhtes võimalik sundravi kohaldada. Kuivõrd F.K. tegu ei olnud süüline, ei saa teda KarS § 114 lg 1 p 1 järgi süüdi tunnistada ega karistada. Kokkuvõtvalt tuvastas ringkonnakohus, et F.K.-l esines kuriteo toimepanemise ajal ajutine raske psüühikahäire, s.o võõrustusseisund alkoholist deliiriumiga (F10.4). Tulenevalt*

sellest seisundist ei olnud F.K. võimeline aru saama oma tegude tähendusest ega neid juhtima. Eelnevat arvestades tuleb F.K. süü puudumise tõttu KarS § 114 lg 1 p 1 järgi õigeks mõista.“.

Seega on tegemist juhtumiga, kus isikut ei ole võimalik karistada ja kuna ekspertiisiakti kohaselt puudub meditsiiniline näidustus psühhiaatrilise ravi kohaldamiseks mistahes vormis, sest ravivajadust ei esine, ei ole isiku suhtes võimalik kohaldada ka sundravi. Järelikult tekib olukord, kus raske isikuvastase kuriteo toime pannud isik viibib vabaduses ilma mistahes kontrollita. See loob kõrgendatud riski, et isik, kellel on alkoholi või uimastava aine sõltuvus, võib ennast uuesti viia seisundisse, mis toob kaasa deliiriumi (ehk ajutise raske psüühikahäire) ja võib taas vastavas seisundis olles toime panna kuriteo. Seda enam, et pahatihti puudub kirjeldatud isikutel sõltuvuskriitika ja nad ei suuda oma käitumist normikohaselt suunata. Probleem seisneb eelkõige selles, et joobeseisund ei välista süüd, küll aga välistab joobe järgnev ajutine psüühikahäire (deliirium, patoloogiline joove vms) süü.

Analüüsides joobes oleva isiku käitumist, ei ole harvad juhud, kus isik on tegu toime pannes raskes joobes ja kainenedes toimunud ei mäleta või mäletab episoodiliselt. Kui tema puhul ei saa jaatada pettekujutelma esinemist, siis võetakse isik vastutusele, deliiriumis olles tekkivad meelepetted aga välistavad vastutuse. Üheks võimalikus probleemi lahenduseks võiks olla KarS § 36 täpsustamine, näiteks järgmiselt: „Tahtlikult või ettevaatamatusest põhjustatud joobeseisund ei välista süüd. Samuti ei ole süü välistatud, kui inimene on ennast tahtlikult viinud seisundisse, mille tagajärjeks on ajutine raske psüühikahäire, ja isik on teo pannud toime sellises seisundis.“. Selline regulatsioon annaks võimaluse hinnata, kas isikut karistada või ravida. Deliirium on ajutine, mööduv seisund.

Mööda ei saa aga vaadata sellest, et isik on ennast tahtlikult sellisesse seisundisse viinud. Samuti esineb kõrgendatud risk, kui inimene on sõltlane. Risk seisneb selles, et ilma kontrollita võib inimene panna toime uue raske tagajärjega kuriteo. Kui tegemist on alkoholisõltlasega, siis on sõltuvushäire psüühikahäire „F10.- Alkoholi tarvitamisest tingitud psüühika- ja käitumishäire“. Kui on tuvastatud, et isikul on alkoholi- või narkosõltuvus ja sellest tingitud oht langeda deliiriumisse, mis vallandab vägivaldse käitumise ehk ohu teistele inimestele, siis võiks olla võimalus sundkorras sõltuvust ravida. Oluline on, et inimene oleks kontrollitud keskkonnas, kus on võimalik mõjutada teda selliselt, et temast tulenevat vägivaldsuse riski saaks vähendada. See looks võimaluse viia inimene kontrollitud keskkonnas seisundini, kus ta oleks ise valmis ravi jätkama ja alkoholi tarbimise kontrolli alla saama. Samuti võib siinjuures arvestada, et KarS § 34 eristaks see, et käsitletaval juhul on isik ise tahtliku enesekahjustamisega viinud ennast seisundini, mis on tekitanud joobe järgneva ajutise psüühikahäire ja see ei kujuta endast haiguse tagajärjel väljakujunenud arusaamisvõimetust. Kavandatav muudatus võimaldaks minimeerida kontrollimatu, vägivaldse käitumise riski ning suurendaks inimestes turvatunnet ja õiguskindlust.

Praktikas on ilmnunud probleem, et juhul, kui kohus rakendab alaealise suhtes KarS 87 sätestatud mõjutusvahendit ja alaealine seda ei täida, ei saa menetlust uuendada sarnaselt KrMS §-le 201 ja §-le 202 ning menetlust jätkata, mis oleks kohane, sest sellest võivad sõltuda tulevikus ka korduvuse või süstemaatilise küsimused. Praegusel juhul on ainsaks võimaluseks alustada uut kriminaalmenetlust kohtuotsuse mittetäitmise osas, mis aga ei too vastutust põhiteo eest. Lisaks võimaldab KrMS § 430 muuta mõjutusvahendi liiki, tingimusi või tähtaega või määrata täiendavaid käitumiskontrolli kohustusi, ent kirjeldatud probleemi see lahenda ei aita. Samuti näeb prokuratuur murekohta selles, et muudetud karistusregistri seaduse uue redaktsiooni kohaselt ei kanta enam karistusregistrisse KarS § 87 kohaldamisi, vähendamaks noorte stigmatiseerimist (olgu, et kohtuotsused avalikustatakse). Sellest tulenevalt tekib olukord, kus kohtulahendil pole justkui mingit mõjuala, kui näiteks noor ei täida temale määratud kohustust või paneb kohustuse täitmise perioodil toime uue süüteo. Kohtunikud on sellises situatsioonis olnud korduvuse esinemise osas eriarvamusel. Prokuratuur peab oluliseks saavutada probleemis selgus seaduse tasandil.

Prokuratuuri hinnangul juhib tähelepanu ka sellele, et KarS näeb ette kaitse avaliku korda kaitsva võimuesindaja solvamise eest (KarS § 275) ja kohtuniku solvamise eest (KarS § 305),

kuid nimetatud koosseisud ei taga karistusõiguslikku kaitset uurijatele ja prokuröridele. Praktikas ei ole sugugi harvad olukorrad, kus prokuröre solvatakse seoses nende teenistuskohustuste täitmisega verbaalselt või kirjalikult (e-kirjades ja tavapostiga saadetud kirjades). Solvangud mõjutavad inimesi oluliselt nii emotsionaalselt kui tööalaselt. Solvataval on võimalus pöörduda oma au ja väärkuse teotamise osas kohtu poole ja nõuda mittevaralise kahju hüvitamist. Teine võimalus oleks aga karistusõiguslik reageerimine, mis saadaks ühiskonnale selge signaali, et igasuguses suhtluses tuleb olla austav ja väärikas. Kuna neid juhtumeid võib olla aasta jooksul mitmeid ja erinevate inimeste poolt, siis ei soovita pöörduda korduvalt kohtusse, vaid oodatakse, et tagatud oleks riiklik hukkamõist taoliste tegude eest. Kehtiva õiguse tõlgendamise kaudu ei ole võimalik probleemi lahendada, sest KarS § 275 kaitseb avalikku korda kaitsvat võimuesindajat. Riigikohtu lahendis nr 3-1-1-31-16 selgitatakse, et 1. jaanuarist 2015 kehtiva KarS § 275 lg 1 koosseis kaitseb õigushüvena üksnes nende võimuesindajate au ja väärkust, kes peavad tagama avalikku korda (vt ka seletuskiri karistusseadustiku ja sellega seondult teiste seaduste muutmise eelnõu juurde, 554 SE lk 73). KorS-i kohaselt on avaliku korra kaitse avalikku korda ähvardavate ohtude, ennetamine, ohu kahtluse korral nende väljaselgitamine, ohutõrje ja avaliku korra rikkumisele reageerimine ja korra rikkumise kõrvaldamine. Korrakaitse on preventiivne sekkumine ja sellega tegelevad korrakaitseorganid riikliku järelevalve käigus. Süüteomenetlus ei ole hõlmatud korrakaitsega ja seega nimetatud sätet ei saa kohaldada prokuröride ega uurijate suhtes. KarS 18. ptk sätestab õigusemõistmise vastased süüteod. Karistusseadustiku kommentaaride kohaselt on 18. ptk 1. jaos sisalduvad karistatavad teod seotud õigusemõistmise takistamisega. See seisneb mh menetleja (kohtunik, rahvakohtunik, prokurör, uurija), kelle ülesanne on tagada õigusemõistmise korrapärane funktsioneerimine, tegevuse takistamises või mõjutamises (sh tema lähedaste kahjustamises). Samuti saab KarS § 302 komm 3.1 selgituste pinnalt teha järelduse, et mõiste „õigusemõistmises osalev isik“ hõlmab süüteo menetleja ametnikke (KrMS § 16 lg 1 kohaselt on menetlejad kohus, prokuratuur ja uurimisasutus, väärteomenetluses VTMS § 8 kohaselt kohtuväline menetleja ja kohus). Seega on selle määratlusega hõlmatud lisaks kohtunikele ka prokurör, uurija ja kohtuvälise menetleja ametnik. KarS § 302 toob näiteks välja loetelu isikutest, kelle õigushüve kahjustamine on hõlmatud nimetatud koosseisuga ja sellesse loetellu kuulub ka prokurör. KarS § 305 kohaselt on kaitstud õigushüveks kohtu, kohtuniku või rahvakohtuniku solvamine seoses tema osalemisega õiguse mõistmisel. Järelikult oleks probleemi lahendamise üheks viisiks KarS § 305 täiendamine näiteks KarS §-s 302 esitatud loeteluga, et tagada piisav eesmärgipärane kaitse solvamise eest isikutele, kes osalevad õigusemõistmise protsessis. Eelnimetatud viisil KarS § 305 täiendamine oleks kooskõlas põhiseadusega, Euroopa Liidu ja rahvusvahelise õigusega. See tagaks isiku au ja väärkuse kaitse tema ametikohustuste täitmisel ja oleks üheks garantiiks PS § 17 mõttes. Muudatus tagaks paremini ka selle, et inimesed kaaluksid oma sõnakasutust ja karistusähvardus vähendaks solvamist. Solvamine on inimesi emotsionaalselt sügavalt haavav ja tekitab ametikohustuste täitmisel niivõrd tõsiseid emotsionaalseid pingeid, et tagajärjeks võib olla läbipõlemine. Lisatav koosseis võimaldaks tagada õigusrahu saavutamise läbi riigipoolse reageeringu, mille kaudu on võimalik mõjutada solvajat ja võimalusel viia pooled leppimiseni.

Prokuratuur toetab karistusseadustiku muutmise seaduse eelnõu väljatöötamise kavatsust ja sellega ühiskonnas turvalisuse suurendamist, võimaldades kohalikul omavalitsusel, politseil, prokuratuuril ja kohtul eesmärgipärasemalt tegutseda ning vägivallakuritegudele adekvaatsemalt reageerida.

Austusega

(allkirjastatud digitaalselt)

Astrid Asi

riigi peaprokurör